

Arrest

nr. 300 329 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Samir

Inzake: X - X
als wettelijk vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, een begeleide minderjarige van Servische nationaliteit, die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 27 april 2023, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)".

Verzoekster, heden 6 jaar oud, diende op 18 november 2022 (via haar ouders) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 31 maart 2023 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij haar moeder werd gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten".

De Raad wijst erop dat verzoeksters ouders eerder om internationale bescherming in België hebben verzocht, verzoeken die op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als het hen vergezellende minderjarig kind werden ingediend en waarvoor definitieve beslissingen werden genomen (infra).

3. De kernvraag is of verzoekster eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. Zoals terecht wordt vastgesteld en als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt dat huidig verzoek om internationale bescherming van de zesjarige verzoekster berust op dezelfde motieven die eerder werden aangehaald door haar moeder in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders, dat ook in naam van verzoekster werd ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd geweigerd bij arrest van de Raad nr. 279 179 van 21 oktober 2022. In dat arrest werd, in navolging van het CGVS, geoordeeld dat verzoeksters moeder niet aangetoond had dat ze omwille van haar origine of omwille van haar religie een individuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben noch dat er indicaties zouden zijn dat haar kinderen uit huis genomen zouden worden door de Servische sociale dienst.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, en dat de in het kader van dat verzoek gedane vaststellingen en beoordelingen, waarbij werd geconcludeerd dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, ook ten aanzien van minderjarige vreemdeling(en) gelden.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoeksters ouders, maakt verzoekster op basis van dezelfde motieven als haar moeder, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk.

Verzoekster brengt thans in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in haar hoofde voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.

De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekster gelden.

Alles samengenomen toont verzoekster niet aan dat in casu sprake zou zijn van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.

5. Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift herhaaldelijk dat de commissaris-generaal onterecht van mening is dat "zij geen nieuwe elementen heeft aangedragen". De Raad wijst er in dit verband op dat de

bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 57/6, § 3, °6 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. Bijgevolg de verwijzing van verzoekster naar de “nieuwe elementen” in haar verzoekschrift berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en is terzake niet dienstig.

Wat betreft de vervolgingen van de familieleden, aangehaald door verzoekster in het verzoekschrift, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat naar aanleiding van het pestgedrag op school, waarbij de familielid van verzoekster betrokken zou zijn geweest, de bevoegde autoriteiten wel degelijk efficiënt hebben opgetreden. Ook op school, waar de bewuste feiten zich hebben afgespeeld, werden de nodige maatregelen genomen, namelijk er werd een oudercontact gepland om de ouders van pesters duidelijk te maken dat ze hun kinderen moeten kalmeren (NPO, p. 6). Het louter verwijzen naar de verslagen over de situatie van Roma-kinderen op school kan niet aangenomen worden als concreet en dienstig verweer ten aanzien van de voormelde vaststellingen.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De in casu ingeroepen discriminatie omwille van herkomst is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het arrest van 21 oktober 2022 met nummer 279 179 werd reeds uiteengezet dat: “Op grond van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient te worden besloten dat de moeilijke situatie waarin Roma zich kunnen bevinden en de mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen geen aanleiding geven tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens blijkt hieruit genoegzaam dat in Servië voor Roma in het algemeen de nodige ondersteuning en bescherming voorhanden is. Eventuele problemen voor Roma in Servië hebben, behoudens in zeer uitzonderlijke en specifiek aan te tonen omstandigheden, doorgaans niet die aard, intensiteit en draagwijdte om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en er kan geenszins worden gesteld dat de Servische autoriteiten, in het geval zich toch dergelijke ernstige problemen zouden voordoen, niet bij machte of onwillig zouden zijn om op te redenen en de nodige bescherming en ondersteuning te bieden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, waar zij in het verzoekschrift aan de hand van algemene informatie ten onrechte trachten aan te tonen dat het loutere gegeven een Roma te zijn in Servië zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, volledig voorbijgaan aan hun eigen, duidelijke en niet mis te verstane verklaringen omtrent hun individuele en persoonlijke situatie. Uit deze verklaringen blijkt genoegzaam dat verzoekende partijen een huis, werk en geld hadden in Servië en dat zij dit land zeker niet om economische redenen verlieten. Voorst kon verzoeker er naar school. Tevens beschikken zij in Servië over een familiaal netwerk waarmee zij, hoewel verzoekster zulks ten onrechte trachtte te minimaliseren, nog in contact staan. Verder hebben zij er nog een vriend die bereidwillig is hen te helpen. Tevens ontvingen zij er het normale bedrag aan kindergeld, gaven zij aan dat er in Servië (gedeeltelijk) gratis medische dienstverlening bestaat en dat er organisaties zijn die verzoekster in de afwezigheid van verzoeker zouden kunnen bijstaan. Ook kregen verzoeksters moeder en familie overheidssteun en sociale hulp en hadden verzoekende partijen toegang tot de Servische gezondheidszorg. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij voor zijn arrestatie in 2018 nooit problemen had gekend.” In casu brengt verzoekster geen andere elementen en eigen feiten bij door in het algemeen te verwijzen naar een risico op discriminatie omwille van haar Roma-origine en dat Roma-kinderen op school gediscrimineerd worden.

6. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van haar ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het

kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als zij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoekster brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt.

8. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op het voorgaande, dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Servo-Kroatisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar standpunt en haar gezichtsveld als kind, die anders is dan deze van en de problemen van de ouders. Ze verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 284 261 van 2 feb. '23 waarbij de Raad oordeelde dat een eigen onderzoek inzake de persoon van het kind diende te gebeuren. De afwijzing van de VIB van de ouders mag niet automatisch de afwijzing van de VIB van het kind inhouden. De problemen van de ouders hebben invloed op de situatie van het kind. Er is een apart onderzoek nodig vanuit het standpunt van het kind. De situatie is voor meisjes meer precair dan voor jongens. De VzP herhaalt dat het in casu gaat om een kind van etnische Roma-afkomst, waarbij bovendien meisjes het moeilijker hebben dan jongens, dit in combinatie met de problemen van de ouders, tezamen zijn deze een aanleiding tot een extreme precariteit, bescherming is nodig want dit wijst op vervolging.

De moeder als wettelijk vertegenwoordiger leest een brief voor ter terechtzitting. Ze drukt haar wens uit dat haar dochter zonder mishandeling noch pesterijen kan leven, zonder discriminatie omwille van huidskleur of de Roma-afkomst, net zoals nu het geval is in België, ze kent niets anders. Ze stelt dat haar kind intelligent is wijzend op attesten van de school. Ze hoopt op een positieve beslissing. Ze stelt dat haar dochter zich associeert met een “belgisch kind”. De ouders verwijzen naar een recent artikel van nieuwe discriminatie van kinderen in Servië maar ze leggen dit artikel niet neer aangezien het niet vertaald is en het niet in één van de landstalen opgesteld is. Ze leggen evenwel nog een attest van de schooldirecteur neer via aanvullende nota, waarbij ze het thema ‘verwestering’ aanbrengen als een 3de insteek, naast de Roma-afkomst en het meisje-zijn: een grote probleem om in het land van herkomst een normaal leven te leiden.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekster -een zesjarig meisje van Servische nationaliteit- ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de vaststellingen in de beschikking van 10 oktober 2023 en conclusie dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/7, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een apart verzoek rechtvaardigen.

5.1. Betreffende de algemene opmerking ter terechtzitting dat de problemen van de ouders invloed hebben op de situatie van het kind, verzoekster, herhaalt en benadrukt de Raad dat in het kader van het verzoek van de ouders, dat mede in naam van verzoekster als het hen vergezellend kind werd ingediend, eerder werd vastgesteld dat zij geen nood aan internationale bescherming aantonen.

De Raad herhaalt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders, dat op grond van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet mee in naam van verzoekster als het hen vergezellend kind werd ingediend en waarbij verzoeksters ouders al uitgebreid de (algemene) discriminatie jegens personen van Roma origine in Servië aanhaalden, kennelijk ongegrond werd bevonden door het CGVS en dat hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij arrest nr. 279 179 van 21 oktober 2022. Die beslissingen zijn vaststaand en definitief. Op 18 november 2022, enkele weken later dus na voormeld arrest, diende verzoekster zelf (via haar ouders) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De Raad verwijst, voor een uitgebreide toelichting en lezing van hetgeen toen werd geoordeeld en waarvoor de beoordeling ook ten aanzien van verzoekster geldt, naar voormeld arrest van 21 oktober 2022 met nummer 279 179.

Uit diezelfde door verzoeksters ouders eerder al aangehaalde feiten, waarmee zij geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aantonen zoals werd vastgesteld en geoordeeld, kan geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster worden gepuurd/afgeleid.

5.2. Huidig verzoek om internationale bescherming van de zesjarige verzoekster in eigen naam ingediend wordt, in weerwil van wat zij op algemene wijze voorhoudt, geenszins zonder meer/automatisch afgewezen omdat het verzoek van haar ouders eerder werd afgewezen.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, wordt *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en ingegaan op de in het kader van haar huidig verzoek in haar naam ingeroepen vrees en aangehaalde elementen, zoals duidelijk blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, motieven die verzoekster niet in een ander daglicht weet te plaatsen, zoals eerder in de beschikking al werd vastgesteld.

De Raad wijst erop dat in het kader van haar vraag om naar aanleiding van die beschikking te worden gehoord, het aan verzoekster toekomt om concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Ze licht niet toe met welke gronden van de beschikking zij het niet eens is, noch om welke reden(en).

Verzoeksters betoog ter terechtzitting betreft daarentegen namelijk slechts algemene opmerkingen en kritiek, die zij niet op de beschikking van 10 oktober 2023 betreft, doch waarmee zij louter op algemene wijze aangeeft het niet eens te zijn met de beslissing van het CGVS en de conclusie van de beschikking, waarvan zij de inhoudelijke gronden ongemoeid en onbesproken laat op zitting.

5.3. Daarnaast beperkt zij zich opnieuw tot het op algemene wijze aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit volstaat echter geenszins om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken aangezien dit *in concreto* dient te worden aangetoond, zoals eerder terecht als volgt door het CGVS in de bestreden beslissing werd aangegeven: *“Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade in de toekomst volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. De verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het is aan verzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. De door jou gevreesde discriminatie is echter puur hypothetisch. Aangezien je als eenjarige Servië hebt verlaten, ben je er immers nog nooit naar school geweest (CGVS, p. 2; p. 5). Je moeder verwees weliswaar naar het pestgedrag dat familieleden van haar meemaakten (CGVS, p. 5-6). Uit haar verklaringen blijkt echter tevens dat er naar aanleiding van dit*

pestgedrag door de bevoegde instanties werd opgetreden. Zo belooft de politie, bij wie uw tante klacht had ingediend naar aanleiding van door haar kinderen meegemaakt pestgedrag, dat het niet meer zou gebeuren en werd er door de school soms een oudercontact gepland om de ouders van de pesters duidelijk te maken dat ze hun kinderen moesten kalmeren (CGVS, p. 6). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat er naar aanleiding van mogelijk pestgedrag op school ten aanzien van jou niet gepast zou worden opgetreden.” (eigen onderlijnen)

Door verder opnieuw op algemene wijze aan te voeren dat verzoekster een meisje van Roma origine is en dat meisjes het in Servië moeilijker zouden hebben dan jongens, en door voor het overige te verwijzen naar een artikel -dat bij gebrek aan een vertaling in een van de landstalen niet wordt neergelegd- over de discriminatie van kinderen in Servië, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer in Servië een risico loopt op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend geheel in gebreke.

De Raad herhaalt dat verzoekster Servië op eenjarige leeftijd heeft verlaten samen met haar ouders. Dat zij, intussen zes jaar oud, bij een terugkeer *anno* 2024 zou worden gediscrimineerd of mishandeld en in een situatie van “extreme precariteit” zou terechtkomen, zoals ter terechtzitting wordt opgeworpen, betreft niets meer dan blote beweringen en een hypothetische stelling, waarvan niet enige concrete objectieve indicatie voorligt. Het betreft blote beweringen en steunt louter op persoonlijke veronderstellingen en vermoedens. Een dergelijke hypothetische vrees volstaat niet om een verzoek op internationale bescherming te staven. Daarenboven blijkt uit niets dat, indien verzoekster in de toekomst werkelijk problemen met derden zou kennen, zij en/of haar ouders naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou(den) kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Servië, zoals al eerder werd vastgesteld. Verzoekster laat geheel na hierop een ander licht te werpen.

5.4. Een algemene verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van Roma in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5.5. Waar verzoeksters moeder ter terechtzitting een brief voorleest en haar wens uitdrukt dat haar dochter zonder mishandeling of pesterijen kan leven, zonder discriminatie omwille van huidskleur of Roma origine, toont zij hiermee niet aan dat haar kind, verzoekster, een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van of reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Servië. Ofschoon het volkomen begrijpelijk en natuurlijk is dat zij het beste voor (de toekomst van) haar kind wenst, toont zij hiermee geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster aan.

5.6. Hetzelfde geldt waar zij op algemene wijze benadrukt dat het voor meisjes van Roma afkomst in Servië een groot probleem zou zijn om er een normaal leven te leiden. De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing naar een algemene situatie, zoals die van meisjes van origine Roma in Servië, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier aldus in gebreke.

5.7. De ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde brief van verzoeksters schooldirecteur van 18 december 2023, waarin onder andere de inzet en het karakter van verzoekster worden geprezen, heeft louter en alleen betrekking op verzoeksters situatie en meer in het bijzonder haar scholing in België, doch niet in het minst op haar situatie in en bij terugkeer naar Servië. Door het CGVS werd in dit verband eerder terecht het volgende opgemerkt: “Je moeder verklaarde nog dat je je gedraagt als Belg, dat je perfect Frans spreekt en dat je veel energie steekt in school (CGVS, p. 6). Dit is evenwel een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.”

5.8. Dat ter terechtzitting voor het eerst “het thema ‘verwestering’” wordt aangebracht, is niet alleen laattijdig, daar een vraag tot horen geenszins de mogelijkheid biedt om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, doch verzoekster laat hoe dan ook na hier een concrete vrees aan te verbinden. Verzoekster toont niet aan hoe het loutere feit dat zij hier vanaf haar eerste levensjaar tot haar huidige zesde levensjaar in België verblijft, enig risico inhoudt voor haar bij terugkeer, laat staan dat zij bij terugkeer naar Servië daadwerkelijk problemen zal kennen omwille van haar jarenlang verblijf hier. Uit niets blijkt dat verzoekster samen met haar ouders hun leven niet opnieuw kunnen opnemen in hun land van herkomst Servië.

5.9. Huidig verzoek om internationale bescherming werd en wordt aldus wel degelijk apart bekeken en onderzocht vanuit het standpunt en gezichtsveld van het kind, verzoekster. Zij toont het tegendeel niet aan. Ze komt niet verder dan het uiten van blote beweringen en kritiek, waarmee zij er niet in slaagt de eerder gedane beoordeling om te buigen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

6. Bijgevolg wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 oktober 2023 opgenomen grond. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS